

Svenska Canada
Tidningen

Utgivare hvarje onsdag af
CANADA WEEKLY PRINTING CO. LTD.
232 Logan Avenue, Winnipeg, Man.
Telefon Garry 3174.

PRENUMERATIONSPRIS:
Helt år (12 nummer) \$1.00
Helt år 40
Tre månader 35
Helt år till Förenta Staterna 1.50
Helt år till Sverige 1.00
Helt år till Norge 1.00

Prenumerationsmedel kunna skickas skriftligt till redaktionen eller till Post Office eller Express Money Order eller Postal Note. De som vill betala till redaktionen, bör skicka betalt till The Canada Weekly Printing Co. Ltd.

Prenumeranter, som önskar sin adress ändrad, skickar till redaktionen både den gamla och den nya adressen.

Islands prenumerationsmodell skrivit ut enligt i den gamla adressen.

WILS FISK BROWN.
Redaktionen är alltid tackfull för nyheter och meddelanden från svenskar, på platser där svenskar bygga och bo. Vid inkommande av nyheter och berättelser skickas endast på en sida af hvarje ark.

ANNONSER PÅ BEGRÄNSAD TID.
Dagannonser: 75c per gång.
Första gången: 50c, etc., 50c.
Per gång & stycke i öfrigt: 10c.
I den sista sidan af annonsen bör alltid inlämnas i förskott.

Onsdagen den 30 Juli, 1913.

Balkanstaterna hafva icke mera vett än många af våra politiker.

50,000 i biter, betalda af Standard Oil Co. Endast en droppe i havet.

Stäckers Bill Bryan! Han hamnar väl antagligen på fattighuset innan hans termin är slut.

Är sommaren icke lik en dröm? När den börjar att bli som mest intressant, är den en saga blott.

Galskapen tilltagit i Manitoba, hafva vi blifvit upplysta om. Icke underligt, när vi hafva en sådan regering.

Den, som trodde, att turken ensam förorsakade allt bråk på Balkan, måste medgifva, att han grundligt missagit sig.

Någon har föreslagit en hövudtag för polisen. Tänk, så bra det vore för alla bilar, om polisen ville ständigt hvilat sig eller blott taga sig ett är ledigt.

Det är synd, att ingen behjartnad man i Canada muterar öfverste Mulhall och omfattar allt, hvad han vet. Exempelvis i Gamla Tunes nog mycket att afslöja.

De engelska snuffeltigerna gilla icke, att tuss Ingh Millholland i London seglat in i aktieskapets lugna hamn. Vi förmoda, att det då dock fogar bekommer hennes man.

Vi "betta" tio mot ett, att den man, som tror sig vara i stånd att gifva Canada till U. S. A., nu sätter på därtill, vaktande på den redaktör, som tager pratet allvarligt.

Bryan anser att ett tusen dollars i månaden är för litet att lefa på. De flesta af oss lefa dock på 8975 i månaden och tvöka icke att gifva en "nickel", då kollekt upptages i kyrkorna, ehuru vi egentligen icke ha råd därtill.

De af våra farmare, som kunna de hårda tiderna allt för mycket, borde hos jorvagsmagnaterna förfråga sig om det sätt, på hvilket dessa så lilla nyliga politiskt inflytande mot glummande guld.

En rik ryss utsände nyligen tvåhundra inbjudningar till sitt guldbröllop på kort af rent guld. Det finnes tydligen andra än Mackenzie och Mann, som kunna behagligen att erbjuda "easy money".

En svensk-amerikansk tidning uppdrögen nyligen en parallell mellan den amerikanska och den svenska läkarekåren, hvarvid den svenska fick sig betydligt påstruket. Den är känd för att vara otillgänglig, men och i mångt och mycket onönskelig, påstår den ärade kollegan, hvarvid den amerikanska framhåller som idel ljusens anglar. Hvad man än må säga om den svenska läkarekåren, kan det dock aldrig frångås, att den, generellt taget, är skicklig och framför allt hederlig. Hvilket ingalunda kan sägas om den amerikanska.

EN VADJAN TILL VÅRA LASARE

Tid efter annan hafva vi vännen uppmannat dem af våra lasare, som varit på efterkälken med sina prenumerationsaffärer, att så fort möjligt betala dem. Och många äro de, som harsannat vår kallelse, ehuru många ännu icke låtit höra af sig. En af våra prenumeranter, som tydligen läst tidningen gratis en längre tid, skref t. o.

m. ett övertigt brev till oss, emedan vi varit djärva nog att kräva honom på den lilla summa, han var oss skyldig för prenumeration. Men sådana minst sagt egendomliga individer torde vara sällsynta bland våra praktiska svenskar i Canada. De flesta hafva nog viljan att betala, ehuru de af än den ena, än den andra anledningen ej komma sig för att så göra. Så låta de det ena året efter det andra glida förbi utan att tänka på den lilla pänning, för hvilken vi gifvit dem full valuta. Vi hafva prenumeranter, som fått sig Svenska Canada Tidningen tillbakallt sedan 1905, men ändock icke ihågkommit oss med en cent.

En och annan gång har det hänt, att prenumeranter, som ordentligt betalat sin afgift, icke erhållit tidningen regelbundet. Orsaken därtill har i allmänhet varit att söka hos postverket, en och annan gång dock på tillfällig felspejledning från vår sida. Om någon fått sin tidning oregelbundet, bedja vi honom, hafva godheten tillskriva oss, och vi vilja, så långt i vår makt står, rätta missförhållandet, ty vi vilja icke taga emot panningar utan att vederborande erhålla full valuta för dem.

Ännu en sak skulle vi vilja bedja våra lasare om. Ifall någon vet, att ett exemplar af tidningen kommer till en person, som antingen aflidit eller aflyttat från orten, var då vänlig och underrätta oss. Det är ju alldeles onödigt, att utsända tidningar, som icke komma någon tillhanda, och hvilka vi icke få någon valuta för. Om vi ville göra oss denna lilla tjänst, besparar vi oss mycket besvär och stora utgifter.

Till sist få vi ännu en gång på det allra vänligaste uppmana våra lasare att i tid betala sin afgift. Blif aldrig efter med den, utan anse det som en heder att hafva den betald i rättan tid. Om ni är på efterkälken, var god och genast IDAG insända, hvad ni är skyldig.

SVENSK SANG.

Sången har som intet annat varit en samlande kraft i Svensk-Amerika. Mer än kyrkosång och profana föreläsningar har den förmått samla svenskarna i främlingslandet. Kring allt det sköna och stora, som innesluter sig i oglest svensk kultur, har den blifvit det svensk-amerikanska folkets gemensamma egendom. Den har gjort det svenska namnet känt härute, den har verkat såsom ett föreningsband mellan moderlandet och dess barn i Amerika, den har öppnat hemmansvanskens ögon för det för honom förut nästan okända faktum, att vi härute icke endast sträffa efter den snoda mammon, utan äfven efter höga ideal.

Den svenska sången har kommit till oss från det stora och i dollarstriden kalladt hjerta att klappa fört, den har lyft till onade höjder, den andra medel icke förmå lyfta och höja själen, den har alltid borta vittne om, att "sängen alla känslor föra".

Den svenska sången i Amerika har ganska gamla anor, och det svenska sångarförbundet i Amerika sträcker sig den dag, som är, från kust till kust, dess medlemmar torde numer räknas i tusental. Gula sångare saknas ingalunda och flere verkligt skickliga ledare räknas denna sammanslutning, såsom t. ex. Arvid Åkerlind i New York, Hjalmar Nilsson i Minneapolis och O. Valine i St. Paul. De lagar detta förbund skurit både i Amerika och i Sverige, äro legio, ty det äro många. Det goda, det utfört genom att hålla konserter för välgörande ändamål, är icke lätt uppräknadt, äfven om vi kände de olika sifferorna.

Bland svenskarna i Canada har svensk korsång hittills varit en nästan okänd njutning. I Winnipeg, där cirka 7,000 svenskar dock äro byggda och bo, har icke förrän till helt nyligen haft en svensk manskör, och på andra ställen i Canada torde det äfven vara kient ställt med svensk sång. Normannen, som ofta visa större lifaktighet än vi, hafva rätt länge haft en duktig kör i Winnipeg, ehuru de äro fåtaliga äro svenskarna. Det bör därför halsas med glädje af oss litet hvar, att vi indiligen fått en svensk manskör till stånd här i staden. Och vi måste känna oss tacksamma mot de personer, som tagit initiativet till den och för dess bildande burit dagens tunga.

Men det är icke nog med att kören nu är bildad, den måste äfven nog övas, och därvid möta många vanskligheter. Det första i samband med införandet af den nybildade kören är att skaffa en lämplig lokal med något instrument. Allt för kostbart blir det naturligen att nu i början, då inkomster saknas förhålla en lokal, och måste alltså sångarna, om ingen

vänlig mecenat stiger fram, förlita sig på, att någon svensk sammanslutning, som har egen lokal, öppnar sina portar för dem. Då ingen profan föreläsning har i Winnipeg har egen lokal, måste de alltså vända sig till kyrkorna. Vi skulle vilja föreslå, att den svenska lutherska kyrkan upplåte lokal åt den nya kören. Och om vi kan, med dess belande mår rätt, göra de det nog också, då de få klart för sig af hvilken stor betydelse denna nya sammanslutning är för oss alla, icke minst för kyrkorna. En kyrka profaneras i icke det minsta af, att härjlig, svensk sång klingar inom dess murar, äfven om denna sång skulle vara "världslig".

Må den nya kören i Winnipeg gå en lång och ljus framtid till mötes! Må den blifva en början, om än så ringa, till ett svenskt sångarförbund i Canada, som inom en ej lång framtid sträcker sig från kust till kust. Må den svenska sången i allmänhet lefa som samlande kraft, som bojande makt!

VASA ORDEN.

Vi svenskar ha ett gott rykte här ute. Fattigvårds- och fängelsestatistik visa, att endast ett försvinnande fåtal af våra landsmän ligga i kommunen till last. Knappast någon annan nation kan i detta fall uppvisa ett enklare rekord. "Fattiga" Sverige kan vara stolt öfver sina söner och döttrar i dollarnas land. En ej ringa del af fortjansten härifrån tillfaller de bland oss svensk-amerikanare talrika juk- och understödsföreningarna. Nog mycket godt kan ej sägas om deras välsignelserika verksamhet. Hur många hem har ej tillförlidliga hjälp sammanhållits under broderjarens sjukdom, hur många ensam person har ej tack vare dem sluppit att ligga enskilda eller kommunen till last, då han varit oförmögen att själf fortjana sitt uppehälle. Vasa Orden med sitt hjerta rena glöd. Det var ju som gaf hussvalan till allförs vinternid.

Så då fägen värld förlorades, där din blivna kända blossar, och ur lifva och ande bedja fri livat bunden ande glöd. Nu de frände oss följa, lyfande i led på led.

Hvar är nu vid gudavorden? Rundt omkring oss ler ju Eden; ty med dig jag parades! Från min hemland återvann: sjuf du härte mig beviset, när den första kysken brann.

Här en stämna nu oss kallar med på tufvors lyfningssallar, och en hand i fläktlar lina signande vår panna rör. Edens Herre vill oss ena, och du evigt mig tillhör!

Harald Jacobson.

SVENSK SANG.

Sången har som intet annat varit en samlande kraft i Svensk-Amerika. Mer än kyrkosång och profana föreläsningar har den förmått samla svenskarna i främlingslandet. Kring allt det sköna och stora, som innesluter sig i oglest svensk kultur, har den blifvit det svensk-amerikanska folkets gemensamma egendom. Den har gjort det svenska namnet känt härute, den har verkat såsom ett föreningsband mellan moderlandet och dess barn i Amerika, den har öppnat hemmansvanskens ögon för det för honom förut nästan okända faktum, att vi härute icke endast sträffa efter den snoda mammon, utan äfven efter höga ideal.

Den svenska sången har kommit till oss från det stora och i dollarstriden kalladt hjerta att klappa fört, den har lyft till onade höjder, den andra medel icke förmå lyfta och höja själen, den har alltid borta vittne om, att "sängen alla känslor föra".

Den svenska sången i Amerika har ganska gamla anor, och det svenska sångarförbundet i Amerika sträcker sig den dag, som är, från kust till kust, dess medlemmar torde numer räknas i tusental. Gula sångare saknas ingalunda och flere verkligt skickliga ledare räknas denna sammanslutning, såsom t. ex. Arvid Åkerlind i New York, Hjalmar Nilsson i Minneapolis och O. Valine i St. Paul. De lagar detta förbund skurit både i Amerika och i Sverige, äro legio, ty det äro många. Det goda, det utfört genom att hålla konserter för välgörande ändamål, är icke lätt uppräknadt, äfven om vi kände de olika sifferorna.

Bland svenskarna i Canada har svensk korsång hittills varit en nästan okänd njutning. I Winnipeg, där cirka 7,000 svenskar dock äro byggda och bo, har icke förrän till helt nyligen haft en svensk manskör, och på andra ställen i Canada torde det äfven vara kient ställt med svensk sång. Normannen, som ofta visa större lifaktighet än vi, hafva rätt länge haft en duktig kör i Winnipeg, ehuru de äro fåtaliga äro svenskarna. Det bör därför halsas med glädje af oss litet hvar, att vi indiligen fått en svensk manskör till stånd här i staden. Och vi måste känna oss tacksamma mot de personer, som tagit initiativet till den och för dess bildande burit dagens tunga.

Men det är icke nog med att kören nu är bildad, den måste äfven nog övas, och därvid möta många vanskligheter. Det första i samband med införandet af den nybildade kören är att skaffa en lämplig lokal med något instrument. Allt för kostbart blir det naturligen att nu i början, då inkomster saknas förhålla en lokal, och måste alltså sångarna, om ingen

vänlig mecenat stiger fram, förlita sig på, att någon svensk sammanslutning, som har egen lokal, öppnar sina portar för dem. Då ingen profan föreläsning har i Winnipeg har egen lokal, måste de alltså vända sig till kyrkorna. Vi skulle vilja föreslå, att den svenska lutherska kyrkan upplåte lokal åt den nya kören. Och om vi kan, med dess belande mår rätt, göra de det nog också, då de få klart för sig af hvilken stor betydelse denna nya sammanslutning är för oss alla, icke minst för kyrkorna. En kyrka profaneras i icke det minsta af, att härjlig, svensk sång klingar inom dess murar, äfven om denna sång skulle vara "världslig".

Må den nya kören i Winnipeg gå en lång och ljus framtid till mötes! Må den blifva en början, om än så ringa, till ett svenskt sångarförbund i Canada, som inom en ej lång framtid sträcker sig från kust till kust. Må den svenska sången i allmänhet lefa som samlande kraft, som bojande makt!

VASA ORDEN.

Vi svenskar ha ett gott rykte här ute. Fattigvårds- och fängelsestatistik visa, att endast ett försvinnande fåtal af våra landsmän ligga i kommunen till last. Knappast någon annan nation kan i detta fall uppvisa ett enklare rekord. "Fattiga" Sverige kan vara stolt öfver sina söner och döttrar i dollarnas land. En ej ringa del af fortjansten härifrån tillfaller de bland oss svensk-amerikanare talrika juk- och understödsföreningarna. Nog mycket godt kan ej sägas om deras välsignelserika verksamhet. Hur många hem har ej tillförlidliga hjälp sammanhållits under broderjarens sjukdom, hur många ensam person har ej tack vare dem sluppit att ligga enskilda eller kommunen till last, då han varit oförmögen att själf fortjana sitt uppehälle. Vasa Orden med sitt hjerta rena glöd. Det var ju som gaf hussvalan till allförs vinternid.

Så då fägen värld förlorades, där din blivna kända blossar, och ur lifva och ande bedja fri livat bunden ande glöd. Nu de frände oss följa, lyfande i led på led.

Hvar är nu vid gudavorden? Rundt omkring oss ler ju Eden; ty med dig jag parades! Från min hemland återvann: sjuf du härte mig beviset, när den första kysken brann.

Här en stämna nu oss kallar med på tufvors lyfningssallar, och en hand i fläktlar lina signande vår panna rör. Edens Herre vill oss ena, och du evigt mig tillhör!

Harald Jacobson.

SVENSK SANG.

Sången har som intet annat varit en samlande kraft i Svensk-Amerika. Mer än kyrkosång och profana föreläsningar har den förmått samla svenskarna i främlingslandet. Kring allt det sköna och stora, som innesluter sig i oglest svensk kultur, har den blifvit det svensk-amerikanska folkets gemensamma egendom. Den har gjort det svenska namnet känt härute, den har verkat såsom ett föreningsband mellan moderlandet och dess barn i Amerika, den har öppnat hemmansvanskens ögon för det för honom förut nästan okända faktum, att vi härute icke endast sträffa efter den snoda mammon, utan äfven efter höga ideal.

Den svenska sången har kommit till oss från det stora och i dollarstriden kalladt hjerta att klappa fört, den har lyft till onade höjder, den andra medel icke förmå lyfta och höja själen, den har alltid borta vittne om, att "sängen alla känslor föra".

Den svenska sången i Amerika har ganska gamla anor, och det svenska sångarförbundet i Amerika sträcker sig den dag, som är, från kust till kust, dess medlemmar torde numer räknas i tusental. Gula sångare saknas ingalunda och flere verkligt skickliga ledare räknas denna sammanslutning, såsom t. ex. Arvid Åkerlind i New York, Hjalmar Nilsson i Minneapolis och O. Valine i St. Paul. De lagar detta förbund skurit både i Amerika och i Sverige, äro legio, ty det äro många. Det goda, det utfört genom att hålla konserter för välgörande ändamål, är icke lätt uppräknadt, äfven om vi kände de olika sifferorna.

Bland svenskarna i Canada har svensk korsång hittills varit en nästan okänd njutning. I Winnipeg, där cirka 7,000 svenskar dock äro byggda och bo, har icke förrän till helt nyligen haft en svensk manskör, och på andra ställen i Canada torde det äfven vara kient ställt med svensk sång. Normannen, som ofta visa större lifaktighet än vi, hafva rätt länge haft en duktig kör i Winnipeg, ehuru de äro fåtaliga äro svenskarna. Det bör därför halsas med glädje af oss litet hvar, att vi indiligen fått en svensk manskör till stånd här i staden. Och vi måste känna oss tacksamma mot de personer, som tagit initiativet till den och för dess bildande burit dagens tunga.

Men det är icke nog med att kören nu är bildad, den måste äfven nog övas, och därvid möta många vanskligheter. Det första i samband med införandet af den nybildade kören är att skaffa en lämplig lokal med något instrument. Allt för kostbart blir det naturligen att nu i början, då inkomster saknas förhålla en lokal, och måste alltså sångarna, om ingen

vänlig mecenat stiger fram, förlita sig på, att någon svensk sammanslutning, som har egen lokal, öppnar sina portar för dem. Då ingen profan föreläsning har i Winnipeg har egen lokal, måste de alltså vända sig till kyrkorna. Vi skulle vilja föreslå, att den svenska lutherska kyrkan upplåte lokal åt den nya kören. Och om vi kan, med dess belande mår rätt, göra de det nog också, då de få klart för sig af hvilken stor betydelse denna nya sammanslutning är för oss alla, icke minst för kyrkorna. En kyrka profaneras i icke det minsta af, att härjlig, svensk sång klingar inom dess murar, äfven om denna sång skulle vara "världslig".

Må den nya kören i Winnipeg gå en lång och ljus framtid till mötes! Må den blifva en början, om än så ringa, till ett svenskt sångarförbund i Canada, som inom en ej lång framtid sträcker sig från kust till kust. Må den svenska sången i allmänhet lefa som samlande kraft, som bojande makt!

VASA ORDEN.

Vi svenskar ha ett gott rykte här ute. Fattigvårds- och fängelsestatistik visa, att endast ett försvinnande fåtal af våra landsmän ligga i kommunen till last. Knappast någon annan nation kan i detta fall uppvisa ett enklare rekord. "Fattiga" Sverige kan vara stolt öfver sina söner och döttrar i dollarnas land. En ej ringa del af fortjansten härifrån tillfaller de bland oss svensk-amerikanare talrika juk- och understödsföreningarna. Nog mycket godt kan ej sägas om deras välsignelserika verksamhet. Hur många hem har ej tillförlidliga hjälp sammanhållits under broderjarens sjukdom, hur många ensam person har ej tack vare dem sluppit att ligga enskilda eller kommunen till last, då han varit oförmögen att själf fortjana sitt uppehälle. Vasa Orden med sitt hjerta rena glöd. Det var ju som gaf hussvalan till allförs vinternid.

Så då fägen värld förlorades, där din blivna kända blossar, och ur lifva och ande bedja fri livat bunden ande glöd. Nu de frände oss följa, lyfande i led på led.

Hvar är nu vid gudavorden? Rundt omkring oss ler ju Eden; ty med dig jag parades! Från min hemland återvann: sjuf du härte mig beviset, när den första kysken brann.

Här en stämna nu oss kallar med på tufvors lyfningssallar, och en hand i fläktlar lina signande vår panna rör. Edens Herre vill oss ena, och du evigt mig tillhör!

HARALD JACOBSON.

En god människa gick af tiden med den i Rom nyligen aflidne skalden Harald Jacobson, och i flera afseenden också en äkta poet. Som diktare hade han ganska stora svårigheter att öfvervinna i fråga om formen och ämnets behärskning, men när ett motiv riktigt tog honom, och det skulle helst vara ett, där han fick gå till anfall mot lifvets materialism, mot människornas krassa världsuppfattning och som motsättning ställa sin egen evighetslängtan, kunde hans lyrika klinga med något af en psalmsängrens och fulla klang. Harald Jacobson var under en följd af år mycket produktiv, och bland hans utgifna diktsamlingar må nämnas "Kungens älskling", "Sång", "Färdens blåd", "Lönvänder" och "Blåfäktor", som bland åtskilligt med löst tilltugg innehålla många dikter af högt värde. — Tack vare en under de senaste åren förbättrad ekonomi kunde han realisera sin länge narda önskan att få vistas i Dantes och Tassos land, och där fick han äfven dö midt i den italienska sommaren fägring. Vi meddela här nedan en dikt, hvars vackra klang må utgöra hans afsked till lifvet.

Lustvandring
Gåken, likt en fjärran kloaka, med sin dubbla ton böra locka. Oss han ropar — kom du kära, låt oss drömma an en gång! (Tan dig är dottern här, och all jorden mig för trång.

När du vid min sida gånger, rikare hvar blundofst ängar, djupare hvart jag sjö bjojer, kallarna mer klara stå, mera friskt sig kvitvitt bjojer mot en himmel, mera blå.

Och där drömmarna du skrider, sig en lugre värme sprider, som all hvardagslivets kyla utur lunden jagar här: alförna sig då ej skylla, men gå fram ur blom och trinn.

Ser du, ser du öfvan gräsen dess väna, ljusa väsen! Du den väckte utur dvalan med ditt hjertas rena glöd. Det var du som gaf hussvalan till allförs vinternid.

Så då fägen värld förlorades, där din blivna kända blossar, och ur lifva och ande bedja fri livat bunden ande glöd. Nu de frände oss följa, lyfande i led på led.

Hvar är nu vid gudavorden? Rundt omkring oss ler ju Eden; ty med dig jag parades! Från min hemland återvann: sjuf du härte mig beviset, när den första kysken brann.

Här en stämna nu oss kallar med på tufvors lyfningssallar, och en hand i fläktlar lina signande vår panna rör. Edens Herre vill oss ena, och du evigt mig tillhör!

Harald Jacobson.

SVENSK SANG.

Sången har som intet annat varit en samlande kraft i Svensk-Amerika. Mer än kyrkosång och profana föreläsningar har den förmått samla svenskarna i främlingslandet. Kring allt det sköna och stora, som innesluter sig i oglest svensk kultur, har den blifvit det svensk-amerikanska folkets gemensamma egendom. Den har gjort det svenska namnet känt härute, den har verkat såsom ett föreningsband mellan moderlandet och dess barn i Amerika, den har öppnat hemmansvanskens ögon för det för honom förut nästan okända faktum, att vi härute icke endast sträffa efter den snoda mammon, utan äfven efter höga ideal.

Den svenska sången har kommit till oss från det stora och i dollarstriden kalladt hjerta att klappa fört, den har lyft till onade höjder, den andra medel icke förmå lyfta och höja själen, den har alltid borta vittne om, att "sängen alla känslor föra".

Den svenska sången i Amerika har ganska gamla anor, och det svenska sångarförbundet i Amerika sträcker sig den dag, som är, från kust till kust, dess medlemmar torde numer räknas i tusental. Gula sångare saknas ingalunda och flere verkligt skickliga ledare räknas denna sammanslutning, såsom t. ex. Arvid Åkerlind i New York, Hjalmar Nilsson i Minneapolis och O. Valine i St. Paul. De lagar detta förbund skurit både i Amerika och i Sverige, äro legio, ty det äro många. Det goda, det utfört genom att hålla konserter för välgörande ändamål, är icke lätt uppräknadt, äfven om vi kände de olika sifferorna.

Bland svenskarna i Canada har svensk korsång hittills varit en nästan okänd njutning. I Winnipeg, där cirka 7,000 svenskar dock äro byggda och bo, har icke förrän till helt nyligen haft en svensk manskör, och på andra ställen i Canada torde det äfven vara kient ställt med svensk sång. Normannen, som ofta visa större lifaktighet än vi, hafva rätt länge haft en duktig kör i Winnipeg, ehuru de äro fåtaliga äro svenskarna. Det bör därför halsas med glädje af oss litet hvar, att vi indiligen fått en svensk manskör till stånd här i staden. Och vi måste känna oss tacksamma mot de personer, som tagit initiativet till den och för dess bildande burit dagens tunga.

Men det är icke nog med att kören nu är bildad, den måste äfven nog övas, och därvid möta många vanskligheter. Det första i samband med införandet af den nybildade kören är att skaffa en lämplig lokal med något instrument. Allt för kostbart blir det naturligen att nu i början, då inkomster saknas förhålla en lokal, och måste alltså sångarna, om ingen

vänlig mecenat stiger fram, förlita sig på, att någon svensk sammanslutning, som har egen lokal, öppnar sina portar för dem. Då ingen profan föreläsning har i Winnipeg har egen lokal, måste de alltså vända sig till kyrkorna. Vi skulle vilja föreslå, att den svenska lutherska kyrkan upplåte lokal åt den nya kören. Och om vi kan, med dess belande mår rätt, göra de det nog också, då de få klart för sig af hvilken stor betydelse denna nya sammanslutning är för oss alla, icke minst för kyrkorna. En kyrka profaneras i icke det minsta af, att härjlig, svensk sång klingar inom dess murar, äfven om denna sång skulle vara "världslig".

Må den nya kören i Winnipeg gå en lång och ljus framtid till mötes! Må den blifva en början, om än så ringa, till ett svenskt sångarförbund i Canada, som inom en ej lång framtid sträcker sig från kust till kust. Må den svenska sången i allmänhet lefa som samlande kraft, som bojande makt!

VASA ORDEN.

Vi svenskar ha ett gott rykte här ute. Fattigvårds- och fängelsestatistik visa, att endast ett försvinnande fåtal af våra landsmän ligga i kommunen till last. Knappast någon annan nation kan i detta fall uppvisa ett enklare rekord. "Fattiga" Sverige kan vara stolt öfver sina söner och döttrar i dollarnas land. En ej ringa del af fortjansten härifrån tillfaller de bland oss svensk-amerikanare talrika juk- och understödsföreningarna. Nog mycket godt kan ej sägas om deras välsignelserika verksamhet. Hur många hem har ej tillförlidliga hjälp sammanhållits under broderjarens sjukdom, hur många ensam person har ej tack vare dem sluppit att ligga enskilda eller kommunen till last, då han varit oförmögen att själf fortjana sitt uppehälle. Vasa Orden med sitt hjerta rena glöd. Det var ju som gaf hussvalan till allförs vinternid.

Så då fägen värld förlorades, där din blivna kända blossar, och ur lifva och ande bedja fri livat bunden ande glöd. Nu de frände oss följa, lyfande i led på led.

Hvar är nu vid gudavorden? Rundt omkring oss ler ju Eden; ty med dig jag parades! Från min hemland återvann: sjuf du härte mig beviset, när den första kysken brann.

Här en stämna nu oss kallar med på tufvors lyfningssallar, och en hand i fläktlar lina signande vår panna rör. Edens Herre vill oss ena, och du evigt mig tillhör!

Harald Jacobson.

SVENSK SANG.

Sången har som intet annat varit en samlande kraft i Svensk-Amerika. Mer än kyrkosång och profana föreläsningar har den förmått samla svenskarna i främlingslandet. Kring allt det sköna och stora, som innesluter sig i oglest svensk kultur, har den blifvit det svensk-amerikanska folkets gemensamma egendom. Den har gjort det svenska namnet känt härute, den har verkat såsom ett föreningsband mellan moderlandet och dess barn i Amerika, den har öppnat hemmansvanskens ögon för det för honom förut nästan okända faktum, att vi härute icke endast sträffa efter den snoda mammon, utan äfven efter höga ideal.

Den svenska sången har kommit till oss från det stora och i dollarstriden kalladt hjerta att klappa fört, den har lyft till onade höjder, den andra medel icke förmå lyfta och höja själen, den har alltid borta vittne om, att "sängen alla känslor föra".

Den svenska sången i Amerika har ganska gamla anor, och det svenska sångarförbundet i Amerika sträcker sig den dag, som är, från kust till kust, dess medlemmar torde numer räknas i tusental. Gula sångare saknas ingalunda och flere verkligt skickliga ledare räknas denna sammanslutning, såsom t. ex. Arvid Åkerlind i New York, Hjalmar Nilsson i Minneapolis och O. Valine i St. Paul. De lagar detta förbund skurit både i Amerika och i Sverige, äro legio, ty det äro många. Det goda, det utfört genom att hålla konserter för välgörande ändamål, är icke lätt uppräknadt, äfven om vi kände de olika sifferorna.

Bland svenskarna i Canada har svensk korsång hittills varit en nästan okänd njutning. I Winnipeg, där cirka 7,000 svenskar dock äro byggda och bo, har icke förrän till helt nyligen haft en svensk manskör, och på andra ställen i Canada torde det äfven vara kient ställt med svensk sång. Normannen, som ofta visa större lifaktighet än vi, hafva rätt länge haft en duktig kör i Winnipeg, ehuru de äro fåtaliga äro svenskarna. Det bör därför halsas med glädje af oss litet hvar, att vi indiligen fått en svensk manskör till stånd här i staden